

Na sporu jest otázka, zda podnik st-lův, v němž se nesporně nemocným osobám podávají bahenní a uhličitoželezitě lázně, lze subsumovati pod pojem »ústavů pro opatrování nemocných«, které podle § 3 bodu 23 zák. čl. XIX:1907 podléhají úrazové pojistné povinnosti.

Maďarský autentický text užívá výrazu »betegápoló intézetek«, což znamená doslovně ústav pro ošetřování (opatrování) nemocných. Byť i zák. čl. XIV:1876 o úpravě zdravotnictví užíval trochu odlišného výrazu, totiž »gyógyintézet«, slovně přeloženo »léčebný ústav«, není důvodu se domnívati, že zák. čl. XIX:1907 chtěl výrazem »betegápoló intézet« vyjádřiti pojmově něco jiného, nýbrž nutno za to míti — jak ostatně z toho vychází jak stížnost, tak i v podstatě žal. úřad —, že tím myšleny jsou léčebné ústavy ve smyslu IX. hlavy zák. čl. XIV:1876.

Co pak jest pod pojmem léčebného ústavu rozuměti, podává se z dotyčných ustanovení cit. zák. čl. XIV:1876. Tu praví § 57, že za veřejné nemocnice nebo léčebné ústavy mohou býti prohlášeny ony, které nejsou zařízeny toliko tak, aby požadavkům místa a okolí vyhovovaly, nýbrž jsou s to p ř i j a t i i patřičný počet cizích nemocných. Podle § 58 jsou takové ústavy povinny hlásící se nemocné, pokud nějaké nemocniční lůžko je volné, p ř i j í m a t i. Ostatní nemocnice a léčebné ústavy, které nejsou prohlášeny za veřejné, musí podle § 59 p ř i j a t i toliko takové nemocné, pro které jsou zařízeny, a mohou býti k přijetí nemocných donuceny jen v případě náhlého, životu nebezpečného ochuravění. Konečně musí všechny nemocnice a léčebné ústavy míti patřičný počet l é k a ř ů a ošetřovatelů (§ 62). Z těchto předpisů plyne, že za léčebné ústavy ve smyslu tohoto zákona lze pokládati jen takové, které mají za účel poskytovatí léčení osobám v ústavě bydlícím, byť i na povaze jejich se ničeho nezměnilo, kdyby někteří nemocní byli léčeni ambulatorně, avšak ústav musí býti, má-li býti uznán za ústav léčebný ve smyslu cit. zákona, zařízen tak, aby nemocní v něm po dobu potřebnou pro léčení se mohli trvale zdržovati a se v něm stravovati. Že zákonný článek XIV:1876 nepokládá léčebné lázně za léčebné ústavy, plyne pak z toho, že jim věnoval zvláštní předpisy v hlavě XIV., z čehož se podává, že tyto dva pojmy nelze směšovati a je sobě na roveň stavěti. Tomu nasvědčuje konečně i skutečnost, že zák. čl. XIX:1907 ne užívá výrazu »gyógy-fürdő« a i na výraz »ústav k ošetřování nemocných« již podle jeho slovního významu dopadá to, co shora bylo řečeno.

Je tudíž výrok žal. úřadu, že podnik st-lův podléhá úrazovému pojištění podle bodu 23 § 3 zák. čl. XIX:1907 v rozporu se zákonem.

Č. 12.321.

Zaměstnanci veřejní: Z usnesení ministerské rady ze dne 22. prosince 1920 (Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podk. Rusi) mohou státní zaměstnanci i za účinnosti plat. zákona č. 103/1926 Sb. dovozovati právní nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

(Nález ze 7. března 1936 č. 11.297/36.)

V ě c: Ing. Ludvík S. v Ťačově proti rozh. min. zemědělství z 8. července 1933 o dietách v důvodu vedení dvojí domácnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem presidia zem. úřadu v Užhorodě z 3. listopadu 1932 nebyly st-li přiznány diety z důvodu vedení dvojí domácnosti za dobu od 15. února 1932, ježto podle výkazu uprázdněných bytů v Ťačově byl dnem 15. února 1932 uprázdněn 4pokojevý byt a nebyly tudíž splněny podmínky bodu II B 2 části B Zásad pro úpravu osobních poměrů civilních státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, schválených usnesením min. rady z 22. prosince 1920. Kromě toho byl st-l upozorněn na to, že usnesení min. rady z 22. prosince 1920 nebylo uveřejněno ve sbírce zákonů a nařízení a není tudíž všeobecně platnou právní normou.

Proti tomuto výměru podal st-l odvolání, které bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Proti důvodu uvedenému ve výměru zem. úřadu v Užhorodě z 3. listopadu 1932, jež žal. úřad převzal za svůj, totiž, že usnesení ministerské rady z 22. prosince 1920 nebylo uveřejněno ve sbírce zákonů a nařízení a že tudíž není všeobecně závaznou normou, namítá stížnost, že z této okolnosti lze odvoditi jen tolik, že toto usnesení ministerské rady nevztahuje se na všechny občany v celém státě a ani na všechny úředníky, nýbrž jen na úředníky, kteří byli přiděleni k úřadům na Podkarpatské Rusi, čímž však vláda zasáhla v poměr státních zaměstnanců podkarpatskoruských všeobecně.

V tomto směru bylo poukázati k tomu, že stanovisko, zaujaté žal. úřadem, příčí se konstantní judikatuře nss, a to jak z doby před účinností platového zákona č. 103/1926 Sb., t. j. před 1. lednem 1926, tak i z doby po jeho účinnosti, podle níž nss o nárocích státních zaměstnanců, vyplývajících ze Zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku (usnesení vlády z 27. července 1920), jakožto platné právní normy judikoval (srov. nálezy Boh. A 2358, 2631, 2800, 2893, 2926/23, 4118/24, 5072/25, 5206/25, 5274/26, 6559/27 a z 27. září 1934 č. 18.022/34).

To, co platí o Zásadách z 27. července 1920, platí i o Zásadách z 22. prosince 1920, jak vyslovil nss v nálezech Boh. A 2504/23, 5502, 5804, 5932, 5960/26, 7240/28, ježto Zásady z 22. prosince 1920 pokládati jest podle §§ 147, 206 plat. zákona č. 103/1926 Sb. za normu zákonnou ve smyslu § 58 služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z., jenž se dovolává »předpisů o tom vydaných«. Předpisy takové nemusily však býti vydány ve formě zákona nebo vládního nařízení. Ježto pak vládní nařízení — resp. podle § 25 zákona č. 204/1932 Sb. vládní usnesení — upravující otázku náhrady služebních výloh podle § 147 plat. zákona č. 103/1926 Sb., ještě nevyšlo, platí po rozumu § 214 odst. 2, § 147 a § 206 plat. zákona i za účinnosti plat. zákona č. 103/1926 Sb. Zásady z 22. prosince 1920 jakožto norma závazná pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, třebas Zásady ty byly vydány usnesením vlády z 22. prosince 1920, a jest je proto i v daném sporu položit za základ rozhodování.

Shrnuv tyto vývody, dospívá nss k právnímu názoru, že z usnesení min. rady z 22. prosince 1920 (Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi) mohou státní zaměstnanci i za účinnosti plat. zákona č. 103/1926 Sb. dovozovati právní nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti. — — —

Č. 12.322.

Policejní věci: I když veřejný zájem nutně toho vyžaduje, aby byl vydán příkaz nebo zákaz podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb., může politický úřad I. stolice vydati takový zákaz samostatně jen tehdy, jde-li o případ, který nesnese odkladu pro svoji naléhavost.

(Nález z 10. března 1936 č. 10.330/35.)

V ě c: Jan G. v Liberci proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. srpna 1934 o policejním přestupku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu ve Vrchlabí z 3. března 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky jmenovaného úřadu z 19. srpna 1932 a odsouzen na základě čl. 3 odst. 1 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. k vězení na 8 dní, poněvadž dne 30. srpna 1932 jel s osobním autem po okresní silnici z Kunčic do Vrchlabí, ačkoli tato silnice byla uvedenou vyhláškou uzavřena.

Nař. rozhodnutím byl tento trestní nález potvrzen.

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu je předem otázka, zda vyhláška okr. úřadu ve Vrchlabí z 19. srpna 1932, kterou byla s trestní sankcí uzavřena část okr. silnice Vrchlabí—Kunčice na dobu od 29. srpna do 17. září 1932, vyžadovala ke své platnosti schválení zem. úřadu v Praze, čili nic. Žal. úřad stojí na stanovisku, že šlo o případ nutný a neodkladný ve smyslu čl. 3 odst. 1 zák. č. 125/1927 Sb., poněvadž práce spojené s dehtováním a asfaltováním silnice vyžadují příznivého počasí, doba uzavření silnice musí býti vždy přesně stanovena a práce spojené s úpravou musejí býti prováděny co možná nejrychleji, aby provoz co nejméně byl obmezen, takže nebylo možno z těchto důvodů zaslati vyhlášku zem. úřadu ke schválení. Stížnost naproti tomu namítá, že dehtování a asfaltování silnice vyžaduje příprav trvajících měsíce, musí býti opatřen potřebný materiál, musejí býti vypsány a zadány práce, najati dělníci, na místo dopraveny stroje a materiál atd. Musil proto podle názoru stížnosti okr. úřad již měsíce předem věděti, kdy se s dehtováním a asfaltováním silnice musí započítati, a nešlo tedy o případ nutný a neodkladný ve smyslu čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb.

Nss uznal správným stanovisko stížnosti.

Za účelem ochrany veřejného pořádku, klidu, bezpečnosti a veřejné mravnosti, odvracení v tomto směru všelikých nebezpečství a odstra-